

Tovární škola Plachtín

1877–1896

Inventář

EL NAD č.: 988

AP č.: 172

Martina Matušková

Plasy 2009

Obsah

Úvod:

I. Vývoj původce fondu	3
II. Vývoj a dějiny fondu	5
III. Archivní charakteristika fondu	6
IV. Stručný rozbor obsahu fondu	6
V. Záznam o uspořádání fondu a zpracování archivní pomůcky	7

Přílohy:

Příloha č. 1: Seznam použitých pramenů a literatury	8
---	---

Inventární seznam	10
--------------------------	----

Tiráž	12
--------------	----

I. Vývoj původce fondu

Počátky plachtínské tovární školy jsou spjaty se vznikem preitensteinské skelné huti. Ta byla založena správou nečtinského panství v roce 1824 v lesích nedaleko Plachtína, na katastrálním území Březín. Podle tehdejší majitelky panství Josefy Lažanské byla nazývána rovněž Josephinenhütte, Josefinina huť. O založení sklárny v roce 1824 hovoří už Sommerova topografie. Plachtínské polesí bylo bohatým zdrojem důležité suroviny pro provoz sklárny – palivového dříví a druhotně i dřevěného popela na výrobu potaše. V huti se vyrábělo duté a tabulové sklo – skleněné poklopy, rourky k tlakoměrům, obyčejné tabulové a okenní sklo a jiné výrobky.

Jejím prvním doloženým nájemcem byl Václav Čapek, s jehož jménem se setkáváme i ve zpovědním seznamu Farního úřadu Nečtiny z roku 1834. Z téhož pramene víme, že v té době v huti žilo 131 osob ve 27 domácnostech. Šest sklářů zde vyrábělo tabulové sklo a osm sklářů sklo duté. Podle Rücklových zápisků Čapek zkrachoval kvůli podvodům správce, který aby zahladil stopy v účetních knihách, huť zapálil. Ta prý do základů vyhořela. Jako další si preitensteinskou skelnou huť pronajal Hermann Glasser. Podle záznamů v knihách intabulací, uložených ve fondu Velkostatek Nečtiny, se v roli nájemce objevuje v letech 1836–1852.

V roce 1852 si sklářskou huť pronajal od hraběte Mensdorfa-Puillyho, který nečtinské panství koupil roku 1839, Jan Rückl, původně sklářský pomocník v pavlovské sklárně na Sázavě. Narodil se roku 1827 ve sklárně ve Starém Hobzí na jižní Moravě. 4. října 1853 se oženil v Lipnici nad Sázavou s Annou Novákovou, dcerou lipnického šenkýře a měšťana Antonína Nováka. Na tehdejší dobu to byla žena velmi vzdělaná – mluvila česky, německy, částečně francouzsky, hrála na piano. Manželům Rücklovým se narodily čtyři děti. V dubnu 1861 mladou rodinu potkala krutá rána. Skelmistr Jan Rückl předčasně zemřel v nedožitých 34 letech. Po jeho smrti se vedení huti na dalších 35 let ujala vdova Anna, nejprve spolu se svým švagrem Ignácem Rücklem, Janovým bratrem. Pro neshody se však záhy rozešli, Anna Ignácovi vyplatila vysoké odstupné a v dalších letech řídila prosperující podnik úspěšně sama. Dokázala, že je mimořádně schopnou osobností, ve svém okolí si získala respekt.

Při preitensteinské sklářské huti byla majiteli sklárny zřízena soukromá škola pro děti zaměstnanců. Nevíme přesně, od kdy fungovala. Podle Miloslava Bělohávka je poprvé zmiňována roku 1826, autor však pramen neuvádí. Také již v Sommerově topografii se objevuje informace o škole při sklárně. Jednalo se o pobočku filiální školy v Březíně. V kronice rodiny Jílků se uvádí, že byla škola založena, až když první dítě nájemkyně sklárny Anny Rücklové dosáhlo školního věku, tomu by odpovídal rok 1861. Zpráva je dosti nepravděpodobná.

Postavení soukromých škol bylo poprvé řešeno v období tereziánských reforem. Všeobecný školský řád (1774), vypracovaný zaháňským opatem Ignácem Felbigerem, vycházel přitom ze zásad platných pro veřejné školy. Říšský školský zákon č. 62/1869 ř. z. postavení továrních škol znovu definoval. Bylo povinností majitelů továren, zaměstnávajících děti, jež nemohly navštěvovat veřejnou obecnou školu, zřídit soukromou školu. Rodiče nebo jejich zástupci, rovněž i majitelé továren nesli zodpovědnost za pravidelnou školní docházku.

Plachtínská tovární škola byla jednotřídní o třech odděleních, důležité podotknout s vyučovacím jazykem českým. Preitensteinská sklárna totiž tvořila český ostrůvek v jinak poněmčené oblasti. Sklářské rodiny byly všechny české, němčinu jako svůj obcovací jazyk v roce 1890 uvedlo jen 22 % obyvatel hutě – rodina po lesním Geyerovi a pomocný pracovní personál.

Z poměrně početných sklářských rodin navštěvovalo školu průměrně 50–60 dětí, nejvíce, a to 62, ve školním roce 1882–1883. Později už měl počet žáků sestupnou tendenci. Platí to zvláště pro období po roce 1886. Tehdy se začalo s výrobou skla v Kamenickém Šenově, kde Anna Rücklová pro svého syna Adolfa zřídila vlastní sklárnu. Uvědomovala si, že preitensteinská sklárna po téměř 60 letech svého působení spotřebovala mnoho dřeva z okolních lesů. Byla také sklárnou nájemní, závislou na smlouvách s vrchností. Z těchto důvodů byla produkce ve sklárně postupně snižována, zmenšoval se počet dělníků a tím i počet žáků školy. Ve 2. polovině 80. let se pohyboval okolo 40,

ve školním roce 1891–92 školu navštěvovalo jen 29 dětí, v roce 1895–96 se počet snížil na 24 a během roku se jich ještě 12 odstěhovalo.

Do tovární školy chodily samozřejmě především děti zaměstnanců huti, podle výkazů docházky a prospěchu ji však navštěvovaly i děti ze dvora zv. Mostek a ze samoty Dlouhá Louka, byť podle školského zákona ze 14. května 1869 by děti nezaměstnané v továrnách neměly být do tovární školy přijímány. Z Mostku sem docházely děti hajného Josefa Klíče, který pocházel z moravského panství Mensdorfů z Boskovic na Moravě. Pravděpodobně rodině vyhovoval český vyučovací jazyk a nevelká vzdálenost.

Na soukromé tovární škole vyučovali najatí učitelé, kteří podle § 70 říšského školského zákona č. 62/1869 ř. z. museli i na továrních školách být učitelsky způsobilí pro veřejné obecné školy, mravně bezúhonní. Učitelé nebývali stálí, často se střídali. Stávalo se, že se nějakou dobu nevyučovalo. Když jeden vyučující odešel a ještě nenastoupil druhý, docházely děti do německé školy do Březína nebo do Nečtin.

Prvním známým učitelem, působícím na tovární škole, byl Václav Jílek z Radčic u Plzně. Narodil se 7. 1. 1846 v rodině hostinského Vavřince Jílka. Po studiích na učitelském ústavu a konzervatoři v Praze byl 1. prosince 1864 jmenován učitelem na tovární škole při preitensteinské huti. Od svého příchodu na své první působiště projevoval zájem o provoz sklárny. Načerpal mnoho znalostí, a tak jej Anna Rücklová záhy ustanovila do funkce účetního. Jílkovi v rodinné kronice uvádí, že to bylo po smrti účetního sklárny Patsche v roce 1871. Ale Václav Jílek se stal účetním pravděpodobně dříve, protože již ve sčítacích operátech z roku 1869 je jako učitel na preitensteinské sklárně uveden Maximilian Raschka, narozený 1843 v Plzni. Václav Jílek byl Anně Rücklové významnou oporou v obchodních záležitostech. Často jezdil na obchodní cesty do severních Čech, do borsko-kamenicko-šenovské sklářské oblasti, a sjednával zakázky. Po již zmíněném Raschkovi, o němž bohužel žádné bližší informace nemáme, na tovární škole vyučoval František Josef Vyslyšel. Je uveden ve výkazu prospěchu a docházky ze školního roku 1879–1880. Dalším z vyučujících byl Václav Patejdl, který vedl třídu ve školním roce 1882–1883. Šest let, od roku 1883 do 1889, zde vyučoval Václav Tomáš. Na učitelském postu jej vystřídal na začátku nového školního roku 1889 Antonín Kankrdlík. Ten na tovární škole vyučoval do roku 1895. Přestože na preitensteinské huti působil krátce, vryl se místním obyvatelům do paměti. František Rückl vzpomíná na jeho muzikálnost. Když se konala na huti nějaká svatba, hrával prý na harmonium, děti ve škole učil národní písně. I v ostatních obyvatelích hutě probouzel národní povědomí – obstarával noviny národní jednoty pošumavské. Po Antonínu Kankrdlíkovi na učitelské místo 15. listopadu 1895 nastoupil Augustin Křížek, poslední z učitelů na preitensteinské sklárně, podle Rückla syn kominíka z Manětína. Jeho příchodem bylo obnoveno přerušované vyučování.

Povinná školní docházka nebyla přísně dodržována. Rodiče ji vnímali spíše dobrovolně. Nejčastějším důvodem nedbalé školní docházky byla běžně praktikovaná práce dětí v továrně. S jejich pomocí se počítalo již od útlého věku. Většina dětí sklářských dělníků, nejen chlapců, ale i děvčat, musela často již od sedmi let přidržovat skláři formu, později odnášet sklo do chladících pecí. Nezřídka se třináctiletý obratný chlapec stal pomocníkem. Na základě výkazů prospěchu a docházky víme, že například ve školním roce 1883–1884 v huti vypomáhalo 21 žáků z 57, v roce 1884–1885 26 z 56, v posledním školním roce 1895–1896 16 žáků z 24, tedy více než polovina. Jako další důvod školní absence je často uváděna nemoc. Příčinou nepravidelné docházky byla i chudoba, mnohokrát je ve výkazech prospěchu a docházky poznamenáno „chodí bosý“, „nemá prý oděvu“. Některé děti byly zaměstnávány domácími pracemi, zejména péčí o zvířectvo. Setkáváme se s poznámkou „pase husy“. Jsou případy, kdy byli žáci ve službě. Jako důvod nedbalé docházky se objevuje i nepříznivé počasí, sněhová vánice znemožnila návštěvu školy z odlehlejších míst, zejména Dlouhé Louky. Po dovršení věku 14 let žáci opouštěli školu, skončila pro ně totiž doba povinné školní docházky, nedokončili zpravidla celý školní rok.

Vyučování na továrních školách muselo činit nejméně 12 hodin týdně. Hodiny pak byly rozděleny mezi 7 hod. ranní a 6 hod. večerní, vyjma hodinu polední. Podle třídní knihy se na

preitensteinské huti vyučovalo v pondělí, úterý, ve čtvrtek i v pátek dopoledne i odpoledne, ve středu a v sobotu pouze dopoledne, neděle byla volná.

Vyučování probíhalo na škole podle jednotných učebních osnov stanovených ministerstvem kultu a vyučování. Vyučovalo se náboženství, čtení, psaní, vyučovací jazyk, počty s měřičstvím, nejpotřebnější věci z přírodopisu, přírodopytu, zeměpisu a dějepisu, kreslení, zpěv a tělocvik. V 1. oddělení se však vyučování omezilo pouze na náboženství, čtení, psaní, počty a zpěv. Ve 2. a 3. oddělení pak učitel žáky vzdělával ve více předmětech. Klasifikována byla i vnější úprava prací.

Ve školním roce 1886–1887 vyučoval učitel Václav Tomáš několik žáků ještě němčinu, byly mezi nimi děti účetního Josefa Moravce. Učitel Antonín Kankrdlík Marii Moravcovou učil hrát na housle. Učitelé na malé plachtínské tovární škole se tedy snažili své žáky připravit na další studia.

Při škole byla zřízena malá žákovská knihovna. Podle dochovaného seznamu si děti mohly vybírat z 26 knih, výpůjční lhůta byla jeden týden. Často se mezi dětmi půjčovaly práce historické, zejména z českých dějin – Obrázky z dějin vlasti. Vyhledávaná byla i dobrodružná literatura, např. Robinson, Učitel ve francouzském zajetí. Nejoblíbenější byly samozřejmě pohádky, zejména Pohádky národní nebo Hlehlehel v Černém lese.

Rodiče žáků platili školné, ale chudí bývali od placení osvobozeni. Podle hlavní matriky z roku 1880 bylo ze 45 dětí osvobozeno 19, zvláště potomci sklářských pomocníků, topičů, vazaček neboli baliček skla.

Přes velké množství informací, které nám fond poskytuje, zůstává nezodpovězena otázka, kde se na preitensteinské huti vyučovalo. František Rückl ve svých zápiscích uvádí, že vyučování probíhalo v jednom z bytů ve větším obytném domě, ale pouze do roku 1872. Pamětníci z nečtinského okolí tvrdí, že soukromá tovární škola fungovala přímo v obci Plachtín, v domě, který stával v místech u dnešní autobusové zastávky. Tomu by nasvědčovala i informace v kronice rodiny Jílků, že dcery Marie a Anna účetního Václava Jílka chodily do Plachtína do školy. Ani jedno z těchto tvrzení nelze doložit z jiných zdrojů, je však pravděpodobné, že v prvním období se vyučovalo přímo v huti, později děti docházely do 1 km vzdáleného Plachtína.

V květnu roku 1896 vyhasla druhá pec v preitensteinské sklárně, její provoz byl definitivně zastaven. V roce 1894 začala totiž lesní správa nečtinského panství dodávat dřevo nově vybudované plzeňské papírně a skelné huti chyběla důležitá surovina, na níž byla sklářská výroba závislá. 18. července 1896 byla ukončena výuka na zdejší tovární škole. V pátek 31. července 1896 byla rozdána poslední vysvědčení. Skláři pomalu opouštěli preitensteinskou huť, většina se přesunula do Rücklovy sklárny v Kamenickém Šenově.

II. Vývoj a dějiny fondu

Fond Tovární škola Plachtín je tvořen písemnostmi vzniklými z činnosti tovární školy, která v 19. století fungovala u sklárny nedaleko obce Plachtín na bývalém nečtinském panství. Archiválie byly nalezeny ve Státním okresním archivu Plzeň-sever při generální inventuře v roce 2001. Ačkoliv se o existenci této školy vědělo z jiných pramenů, dokumenty pocházející přímo z její činnosti zatím chyběly. Do okresního archivu byly s největší pravděpodobností převzaty v 50. letech společně s písemnostmi Obecního úřadu Nečtiny a v dosud nezpracovaném fondu unikly pozornosti. Dochovaný materiál pochází z let 1877–1896, z posledních 20 let existence školy, a obsahuje 20 úředních knih – výkazy prospěchu a docházky, třídní knihu, hlavní matriky a seznam zápůjček ze žákovské knihovny – a 1 registraturní pomůcku, a to podací protokol.

Fondy soukromých továrních škol se v písemnostech okresních archivů vyskytují ojediněle. Na území dnešního okresu Plzeň-sever fungovaly pouze dvě tovární školy. Kromě školy u plachtínské sklárny víme ještě o české tovární škole v Sulkově, zřízené v roce 1876 Západočeským báňským akciovým spolkem (Westböhmischer Bergbau Actien Verein). Ta ovšem v roce 1922 byla zveřejněna, naproti tomu plachtínská tovární škola do konce svého působení zůstala soukromá.

III. Archivní charakteristika fondu

Archivní fond Tovární škola Plachtín nese název, který se často používal v průběhu existence školy. Občas byla škola označována i jako Soukromá tovární škola v Preitensteinu, což vyjadřovalo její příslušnost k preitensteinskému – nečtinskému panství.

Pořádání a inventarizace fondu proběhly na základě rámcových pravidel pro zpracování archivního materiálu (Metodické návody a instrukce pro zpracování archivního materiálu. Sborník archivních prací, 1960, roč. 10, č. 2, s. 215–310) a platné metodiky SOA v Plzni (Vnitřní směrnice ředitele SOA v Plzni pro zpracování, posuzování, schvalování a evidenci archivních pomůcek v SOA v Plzni = Interní předpis č. 4/2006 ze dne 24. ledna 2006). Přihlédnuto bylo také ke schématu Františka Hoffmanna (Zkušenosti ze skartace a inventarizace školních archivů. Archivní časopis, 1956, s. 69–73).

Fond obsahuje převážně knihy. Jednotlivé druhy knih jsou řazeny do skupin podle obsahu a v jejich rámci chronologicky (výkazy prospěchu a docházky, třídní kniha, hlavní matriky, seznam půjčených knih).

Většinu fondu tvoří téměř souvislá řada 15 výkazů prospěchu a docházky z let 1877–1896 (inv. č. 1–15). Zpravidla do nich byly zaznamenávány údaje z období jednoho školního roku, pouze v inv. č. 5 se objevují záznamy pro školní roky 1883/1884 a 1885/1886 a do knihy inv. č. 7 zapisoval zdejší učitel Václav Tomáš po dva po sobě jdoucí školní roky, a to 1886/1887 a 1887/1888. Dále jsou ve fondu zastoupeny matriky z konce 70. let 19. stol. až do roku 1885 (inv. č. 17–19). Ve fondu zůstala ponechána na ukázkou i jediná dochovaná třídní kniha z posledního roku existence tovární školy. Ze spisového materiálu se zachovala pouze jedna registraturní pomůcka – podací protokol z let 1884–1896 (inv. č. 21), vlastní spisy se nedochovaly.

Při inventarizaci se v rámci fondu, jehož rozsah činí 0,08 bm, neprováděla vnitřní skartace. Všechny archiválie jsou psány pouze v českém jazyce. Současně byla podle přílohy č. 3 zákona č. 499/2004 Sb. provedena kategorizace archiválií. Všechny písemnosti fondu byly zařazeny do II. kategorie. Fyzický stav archiválií je vcelku vyhovující, pouze výkaz prospěchu a docházky z let 1877–1878 (inv. č. 1) není opatřen deskami. Některé knihy jsou také potřhané a poškozené prachem a hlodavci. Přesto restaurátorský nebo konzervátorský zásah není zapotřebí.

IV. Stručný rozbor obsahu fondu

Materiály fondu Tovární škola Plachtín poskytují doklady o životě školy za posledních 20 let její existence. Podávají informace o počtu žáků, jejich docházce a prospěchu. Zároveň z nich lze čerpat základní údaje o poměrech v rodinách školních dětí především zaměstnanců huti od 2. poloviny 70. let 19. století do poloviny 90. let 19. století, do definitivního zastavení provozu sklárny a ukončení výuky na tovární škole.

Nutno podotknout, že z činnosti hutě samotné se žádný archivní materiál nedochoval. Dílčí informace můžeme čerpat z jiných archiválií, např. ze sčítacích operátů ve fondu Okresní úřad Kralovice či z povědních seznamů nečtinské fary. Významným zdrojem informací – při kritickém přístupu, který tento druh pramene vyžaduje, jsou vzpomínky pamětníků, především kronika Františka Rückla, jednoho z posledních preitensteinských sklářů, a rodinná kronika Jílků. Tu sepsali v první polovině 50. let 20. století potomci účetního Václava Jílka, působícího na preitensteinské huti.

V. Záznam o uspořádání fondu a zpracování archivní pomůcky

Fond Tovární škola Plachtín, vymezený léty 1877–1896, uspořádala a inventář k němu zhotovila archivářka Martina Matušková. Fond byl inventarizován v červenci 2008, úvod pomůcky napsán v srpnu 2008 a její čistopis vyhotoven v únoru 2009 ve Státním okresním archivu Plzeň-sever se sídlem v Plasích.

V Plasích 12. února 2009

Martina Matušková

Přílohy:

Příloha č. 1

Seznam použitých pramenů a literatury:

Státní okresní archiv Plzeň-sever se sídlem v Plasích

Farní úřad Nečtiny /nezpracováno/, zповědні seznamy 1834, 1884, 1886

Okresní úřad Kralovice, sčítací operáty 1869 a 1890, inv. č. 717, 842

Státní oblastní archiv v Plzni

Velkostatek Nečtiny /nezpracováno/, knihy intabulací K 156–158

SOMMER, Johann Gottfried. *Das Königreich Böhmen, statistisch-topographisch dargestellt. Sechster Band. Pilsner Kreis.* Prag, 1838.

DUNDERA, J. A. *Království české staticky-polohopisně popsané. Kraj plzeňský. 1. díl.* Praha, 1845.

Statistický popis školních okresů Čech. Praha, 1884.

Statistischer Bericht der Handels- und Gewerbekammer in Pilsen an das Hohe K. K. Handelsministerium über die volkswirtschaftlichen Zustände ihres Bezirkes, für Jahre 1875–1880. Pilsen, 1882.

Statistická zpráva obchodní a živnostenské komory v Plzni vysokému c. k. ministerstvu obchodu o národohospodářských poměrech jejího okresu za léta 1880–1885. Plzeň, 1887.

Popis obecného školství v Království českém. Praha, 1894.

Zákony školské říšské, I.–II. Praha, 1902.

RÜCKL, František. *Kronika o huti preitensteinské.* Rukopis, nedat.

JECH, Arnošt. *Zápisky huťmistra Františka Rückla o preitensteinské sklárně, o jejích pracovnících, zvycích atd.* Strojopis, Kamenický Šenov, 1972.

JECH, Arnošt. *Kronika rodiny Jílků z Kamenického Šenova.* Strojopis, Kamenický Šenov, 1972.

Poznámky Antonína Koppa z Českých Budějovic, pravnuka Anny Rücklové – nájemkyně preitensteinské sklárny.

BĚLOHLÁVEK, Miloslav. *800 let Nečtin 1169–1969.* Karlovy Vary, [1969].

DYK, Jan. *Popis politického okresu Kralovického.* Praha, 1886.

KOČKA, Václav. *Dějiny politického okresu Kralovického.* Kralovice, 1930.

MORÁVKA, Štefan. *Preitensteinská huť*. Plzeň, 2003.

ŠAFRÁNEK, Jan. *Školy české: obraz jejich vývoje a osudů. 1. díl*. Praha, 1913.

VÁVRA, Jaroslav. *Huťmistr Rückl*. Praha, 1952.

ZETEK, František Josef. *Popis politického okresu Kralovického*. Kralovice, 1932.

MATUŠKOVÁ, Martina. Preitensteinská skelná huť na nečtinském panství. *Kronika regionu*, 2005/2006, roč. 4, č. 2, s. 5–9.

MATUŠKOVÁ, Martina. Preitensteinská skelná huť na nečtinském panství. *Kronika regionu*, 2005/2006, roč. 4, č. 3, s. 11–13.

MATUŠKOVÁ, Martina. Tovární škola v Preitensteině. *Kronika regionu*, 2006/2007, roč. 5, č. 1, s. 5–7.

MATUŠKOVÁ, Martina. Preitensteinská tovární škola. *Ročenka Státního oblastního archivu v Plzni 2005*, Plzeň, 2006, s. 70–77.

PAŠEK, Josef. Tragédie kantora Ant. Kankrlíka z Manětína. *Listy*, 1969, roč. 3, č. 1, nestr.

VOREL, Josef. Po stopách preitensteinských sklářů. *Listy*, 1971, roč. 5, č. 6, s. 3–5.

Inventární seznam

Inv. č.	Obsah	Časový rozsah	Č. ev. jednotky
I. Knihy			
1	Výkaz prospěchu a docházky (neúplný)	1877–1878	K 1
2	Výkaz prospěchu a docházky	1879–1880	K 2
3	Výkaz prospěchu a docházky	1880–1881	K 3
4	Výkaz prospěchu a docházky	1882–1883	K 4
5	Výkaz prospěchu a docházky (1883/1884 a 1885/1886)	1883–1886	K 5
6	Výkaz prospěchu a docházky	1884–1885	K 6
7	Výkaz prospěchu a docházky (1886/1887 a 1887/1888)	1886–1888	K 7
8	Výkaz prospěchu a docházky	1888–1889	K 8
9	Výkaz prospěchu a docházky	1889–1890	K 9
10	Výkaz prospěchu a docházky	1890–1891	K 10
11	Výkaz prospěchu a docházky	1891–1892	K 11
12	Výkaz prospěchu a docházky	1892–1893	K 12
13	Výkaz prospěchu a docházky	1893–1894	K 13
14	Výkaz prospěchu a docházky	1894–1895	K 14
15	Výkaz prospěchu a docházky	1895–1896	K 15
16	Třídní kniha	1895–1896	K 16
17	Hlavní matrika	[konec 70. let 19. stol.]–1880	K 17
18	Hlavní matrika (neúplná)	1883–1884	K 18
19	Hlavní matrika	1884–1885	K 19
20	Seznam půjčených knih (neúplný)	[80. léta 19. stol.]	K 20

II. Spisový materiál

Registraturní pomůcky

21	Podací protokol	1884–1896	R 1
----	-----------------	-----------	-----

Název archivní pomůcky:	Tovární škola Plachtín
Časové rozmezí:	1877–1896
Počet evidenčních jednotek:	21 (20 knih, 1 podací protokol)
Počet inventárních jednotek:	21
Rozsah v bm:	0,08 bm (úřední knihy – 0,07 bm, podací protokoly – 0,01 bm)
Stav ke dni:	12. února 2009
Zpracovatel fondu:	Martina Matušková
Zpracovatel archivní pomůcky:	Martina Matušková
Počet stran:	12
Počet exemplářů:	4
Schválil:	Martina Matušková
	dne 12. 2. 2009 – č. j. SOAP/060-84/2009